

Sankt-Martinstag: Η ημέρα του Αγίου Μαρτίνου και η πομπή με τα φαναράκια

Κάθε χρόνο στις 11 Νοεμβρίου, όταν νυχτώσει, πολλά παιδιά στη Γερμανία γυρίζουν τους δρόμους σε μια πομπή με φαναράκια και τραγουδάνε τραγούδια αφιερωμένα στον Άγιο Μαρτίνο.

Μερικά από τα παιδιά παρουσιάζουν ένα θεατρικό σκετς με ένα συγκεκριμένο στιγμιότυπο από τη ζωή του Μαρτίνου: μια κρύα χειμωνιάτικη νύχτα ο Μαρτίνος, συναντώντας ένα ζητιάνο, κόβει από συμπόνια ένα κομμάτι από το μανδύα του και τον προσφέρει στο ζητιάνο, για να ζεσταθεί.

Όμως, ποιος ήταν ο Μαρτίνος;

Άγιος Μαρτίνος, ο Ρωμαίος στρατιώτης

Στα 15 του χρόνια ο Μαρτίνος έγινε στρατιώτης στο ρωμαϊκό στρατό και λίγο αργότερα αξιωματικός.

Ήδη από τα χρόνια που υπηρετούσε, ο Μαρτίνος ήταν πάντα πρόθυμος να βοηθήσει τους άλλους.

Προχωρώντας με το αλογό του μια κρύα νύχτα του χειμώνα βλέπει ένα πεινασμένο και γυμνό ζητιάνο που έτρεμε από το κρύο. Βγάζει το στρατιωτικό του μανδύα, τον κόβει με το σπαθί του στα δύο και του δίνει το μισό. Την επόμενη νύχτα ο ζητιάνος εμφανίζεται στο όνειρό του και του φανερώνει ότι είναι ο Ιησούς Χριστός!

Μετά από αυτό το θαυμαστό γεγονός, ο Μαρτίνος βαπτίζεται Χριστιανός.

Πίνακας του Ελ Γκρέκο
Ο Άγιος Μαρτίνος και ο ζητιάνος

Πώς προήλθε το έθιμο της πομπής με τα φαναράκια;

Υπάρχουν δύο θεωρίες, που προσπαθούν να εξηγήσουν, γιατί το βράδυ της γιορτής του Αγίου Μαρτίνου τα παιδιά βγαίνουν στους δρόμους με τα φαναράκια τους.

Η πρώτη εξήγηση είναι ότι παλιότερα γίνονταν πολύ συχνά βραδινές λιτανείες στον τάφο του Αγίου Μαρτίνου. Είναι πιθανό λοιπόν οι σημερινές πομπές με τα φαναράκια να προέρχονται από εκεί.

Η δεύτερη θεωρία λέει το εξής: Γύρω στις 11 Νοεμβρίου, την ημέρα της γιορτής του Αγίου, το φως και η φωτιά αποκτούσαν πάλι ιδιαίτερη σημασία για τους ανθρώπους της υπαίθρου. Αυτό γιατί άρχιζε να βραδιάζει νωρίτερα και άναβαν για πρώτη φορά μετά από καιρό την ξυλόσομπα. Στις αρχές Νοεμβρίου τελείωναν και οι αγρότες τις δουλειές τους στα χωράφια. Προκειμένου να ευχαριστήσουν για τη σοδειά, άναβαν φωτιές στα χωράφια που είχαν θερίσει.

Με τη φωτιά αυτή τα παιδιά άναβαν πυρσούς από άχυρο και χαρτί ή ειδικά φαναράκια, τα «Trullichter». Αυτά τα έφτιαχναν από γογγύλια ή κολοκύθες που είχαν αδειάσει από μέσα.

Έπειτα πήγαιναν με τα φαναράκια από σπίτι σε σπίτι και ζητούσαν λίγα φρούτα και βουτήματα.

Ίσως οι σημερινές πομπές των παιδιών να έχουν τις ρίζες τους στο έθιμο αυτό.